

SENTÈNCIA 2000-40 DE 18 D'OCTUBRE DE 2000

CASS. INVALIDESA PER ACCIDENT DE TREBALL. Determinació del grau d'invalidesa. Element professional: Càrrega de la prova. La incapacitat per desenvolupar tot tipus de treball implica la pèrdua total de retribucions.

PROVES. Pericial: prevalença dels dictàmens dels perits sobre els informes aportats per les parts.

Ponent : M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

A N T E C E D E N T S D E F E T

1r.- La sentència de 15 de febrer de 2000 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va estimar parcialment la demanda formulada pel Sr. A.S.C. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, anul·lant les resolucions d'aquest organisme de 22 d'abril i 19 de maig de 1999, i va declarar el dret de l'agent a percebre una pensió d'invalidesa per accident de treball d'un 47'5% des de l'1 de maig de 1999.

2n.- La Caixa Andorrana de Seguretat Social va interposar recurs d'apel·lació el 8 de març de 2000, que fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 5 d'abril següent. La impugnació es concreta en la determinació de l'element objectiu, és a dir, en el grau de minva de la integritat corporal que ha patit l'agent, que la CASS considera que ha de ser fixat en un 45% d'acord amb l'informe de la seva assessoria mèdica.

La representació del Sr. A.S.C. va impugnar aquest recurs adduint que la sentència es fonamenta correctament en l'informe que han emès els metges forenses, el qual s'ajusta plenament a les previsions de la guia-barem de Padovani.

3r.- L'assegurat va formular igualment recurs d'apel·lació en data 10 de març de 2000, el qual formalitzà davant d'aquesta Sala el 31 de març següent. Es discuteix en aquest recurs el fet que el Tribunal *a quo* no ha pres en consideració l'element professional, malgrat que l'interessat no s'ha pogut reincorporar al seu treball habitual ni a cap altre adequat a la seva minusvalidesa.

La CASS impugna aquesta pretensió pel fet que l'agent no es troba incapacitat per a desenvolupar algun tipus de treball que no requereixi una activitat física important, i que no s'ha acreditat la minva de retribucions que pretén compensar l'element professional.

4t.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

F O N A M E N T S D E D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- *Quant al recurs interposat per la CASS*

La discrepància que manifesta la representació de la CASS amb la sentència apel·lada es circumscriu a la determinació de l'element objectiu de la invalidesa per accident de treball, és a dir, del grau de minusvalidesa que pateix l'interessat. Tanmateix, la mera comparació del dictamen pericial practicat en primera instància amb l'informe de l'assessoria mèdica de la CASS permet apreciar que ambdós coincideixen substancialment en la determinació de les seqüeles de l'accident i tan sols manifesten una lleu diferència en la seva quantificació, que el primer xifra en un 47'5% mentre que el segon ho fa en un 45%, conseqüència de la diversa consideració que atribueixen a les manifestacions neurològiques de la patologia.

Resulta indiscutible, tanmateix, que el dictamen pericial no conté cap errada en la determinació de les lesions sofertes per l'interessat, i que la seva valoració es mou dins del marge que preveu la pròpia guia-barem per aquest tipus de patologies, de manera que no hi ha raons que puguin justificar una revocació de la sentència apel·lada en aquest punt, que es fonamenta sens dubte en la prevalença dels dictàmens dels perits processals sobre els informes aportats per les parts, com a conseqüència del caràcter imparcial i contradictori d'aquest medi de prova.

En conseqüència, s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació que formula la CASS.

Tercer.- *Quant al recurs que interposa l'assegurat.*

Segons han declarat les sentències d'aquesta Sala números 96-35, de 6 de setembre de 1996, 96-46, de 20 de novembre del mateix any, 97-09, de 28 de febrer de 1997, i 97-31, de 14 de juliol de 1997, "l'element professional es valora en funció de la pèrdua d'emoluments que sofreix l'assegurat, comparant el sou percebut al reincorporar-se al treball amb el que percebia abans de produir-se l'accident i la valoració d'aquests elements requereix una activitat probatòria mínima".

De la mateixa manera, les sentències 96-46, de 20 de novembre de 1996, i 97-09 ja esmentada, declaren que "l'aportació a l'expedient administratiu o a les actuacions judicials dels elements de fet en que se sustenta l'element professional correspon, en principi, a l'assegurat", ja que és aquest qui realment pot acreditar aquesta circumstància. Igualment, la sentència 98-38, de 21 de setembre de 1998, afegix que l'interessat "segons un principi clàssic de contencions administratiu, ha d'aportar els elements precisos que li permetin justificar la seva pròpia avaluació en la pèrdua d'emoluments".

Tanmateix, aquesta regla general té una excepció, que igualment ha recollit la jurisprudència d'aquesta Sala (entre d'altres, sentència núm. 00-37, de 18 de setembre de 2000), que es dona quan els propis informes mèdics permeten apreciar que la patologia que pateix l'interessat li ha impedit reprendre la seva activitat laboral. És important assenyalar que, a diferència del que succeeix en la invalidesa-malaltia, en que l'atribució del grup II requereix trobar-se incapacitat per a qualsevol tipus d'activitat, l'element professional de la invalidesa-accident de treball deriva de la pèrdua concreta d'emoluments que experimenta l'interessat com a conseqüència de l'accident que ha patit.

En el present supòsit, els perits mèdics conclouen que la patologia que sofreix l'interessat li provoca una incapacitat pràcticament total per a desenvolupar la seva anterior activitat laboral en el ram de la construcció, o qualsevol altre similar que requereixi una activitat física important. En conseqüència, l'agent ha experimentat una pèrdua completa de retribucions que justifica l'atorgament de l'element professional en un 20% de la tarifa objectiva, d'acord amb l'article 6 del Reglament d'aplicació núm. 18, el que suposa un total del 57% d'I.P.P. $[47'5\% + (20\% \text{ de } 47'5\%)]$, i en aquest sentit s'ha d'estimar el recurs d'apel·lació formulat per l'agent.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

1r.- Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social.

2n.- Estimar el recurs d'apel·lació que formula el Sr. A.S.C. i, en conseqüència, revocar l'apartat tercer de la part dispositiva de la sentència apel·lada i declarar que l'agent té dret a que li sigui reconegut un grau d'I.P.P. del 57%, derivat de l'accident de treball que va patir el 20 de juny de 1995.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.